

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Handhaving	2
Omgevingsrecht	3
Omgevingswet	3
Wabo	3
Natuurbescherming	6
Ambtenarenrecht	8
Bijstand	8
Sociale zekerheid overig	9
Bestuursrecht overig	10
Beveiligingswerkzaamheden	10
Bibob	10
Huisvesting	12
Rechtsbijstand	13
Nederlanderschap	14
Toeslagen	14
Vreemdelingenrecht	15
MVV	15
Richtlijnen en verordeningen	16
Vreemdelingenbewaring	18

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Handhaving

JnB 2024, 989

MK Rechtbank Overijssel, 01-10-2024, [ECLI:NL:RBOVE:2024:5100](#)

college van burgemeester en wethouders van Zwolle (hierna: het college), verweerder.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.1

Bestemmingsplan

HANDHAVING. BEVOEGDHEID. Gedeeltelijke niet-ontvankelijkverklaring en ongegrondverklaring van bezwaren tegen afwijzing handhavingsverzoek activiteiten en bouwwerken op terrein het Buitengoed. I.c. wordt geoordeeld dat het college niet bevoegd was handhavend op te treden tegen het niet volledig uitvoeren van het inrichtingsplan voor het Buitengoed. Vastgesteld wordt dat de artikelen 3.5, onder a, en 4.5, onder a, van de planregels niet voorzien in een voorwaardelijke verplichting, maar in de directe plicht om de in het inrichtingsplan aangegeven landschappelijke inpassing te realiseren, onafhankelijk van de omstandigheid of een bepaald initiatief wordt gerealiseerd. Dit gebod verdraagt zich niet met het aan de Wro ten grondslag liggende uitgangspunt dat een bestemmingsplan grondgebruikers niet kan verplichten tot het zonder meer uitvoeren van hetgeen in het bestemmingsplan is geregeld. Hierdoor zijn de artikelen 3.5, onder a, en 4.5, onder a, van de planregels van het bestemmingsplan evident in strijd met artikel 3.1, eerste lid, van de Wro vastgesteld. Deze bepalingen worden onverbindend verklaard. Het college heeft het verzoek om handhaving op dit punt terecht afgewezen.

JnB 2024, 990

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 01-10-2024, [ECLI:NL:RBZWB:2024:6675](#)

college van Gedeputeerde Staten van Zeeland.

Habitatrichtlijn 6

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 7:1, 8:3 lid 1

HANDHAVING. WIJZIGING/VASTSTELLING ALGEMEEN VERBINDEND VOORSCHRIFT. Afwijzing verzoek om handhaving. I.c. wordt geoordeeld dat een algemeen verbod om bepaalde bestrijdingsmiddelen te gebruiken zonder nadere normering herhaald toegepast kan worden. Eiseres heeft dus verzocht om een algemeen verbindend voorschrift te wijzigen of vast te stellen. Op grond van artikel 7:1 in samenhang met artikel 8:3, eerste lid van de Awb, kan tegen de afwijzing hiervan geen bezwaar worden gemaakt. Het college heeft het bezwaarschrift terecht niet-ontvankelijk verklaard. Het Verdrag van Aarhus geeft i.c. geen directe toegang tot de bestuursrechter.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2024, 991

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 14-10-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:6960](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Maasdriel.

Omgevingswet

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. EFTAL. HANDHAVING.

Omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit voor het tijdelijk wonen in een bedrijfsruimte en afwijzing verzoek om handhavend op te treden tegen bewoning van de bedrijfsruimte. I.c. wordt over de omgevingsvergunning geoordeeld dat de belangen van verzoekers niet kenbaar zijn meegewogen. De enkele stelling in het bestreden besluit dat de belangen van derden niet onevenredig worden aangetast, zonder daarbij op de belangen van verzoekers in te gaan, is daartoe onvoldoende, zeker gelet op de voorgeschiedenis. Hierbij is ook van belang dat juist als gevolg van een verzoek om handhaving van verzoekers de bewoning van het bedrijfspand aan het licht is gekomen en in het controlerapport de voorgeschiedenis heel duidelijk is weergegeven. Schorsing omgevingsvergunning. Aan het besluit om het verzoek om handhaving af te wijzen ligt de verleende omgevingsvergunning ten grondslag. Door schorsing van de omgevingsvergunning kan deze vergunning evenwel niet meer aan de weigering ten grondslag worden gelegd. Ook het besluit om niet handhavend op te treden wordt geschorst tot zes weken na het door het college te nemen besluit op bezwaar.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2024, 992

MK ABRS, 16-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4168](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder f, 2.12 lid 1 aanhef en onder a, 2.15

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. RIJKSMONUMENT. BELANGENAFWEGING.

Omgevingsvergunning voor verbouwen rijksmonument Amsterdams Museum.

Wat de in het kader van artikel 2.15 van de Wabo te maken belangenafweging betreft, is niet gebleken dat het college van een onjuiste invulling van het toetsingskader is uitgegaan. Het college dient de belangen van de aanvrager af te wegen tegen de belangen van het beschermde monument en rekening moet worden gehouden met het gebruik dat van het monument wordt gemaakt. De rechter toetst enkel de door het college gemaakte belangenafweging. Verwijzing naar ABRS 17-03-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:562](#). Het belang van de monumentenzorg heeft geen voorrang op andere belangen waaronder het gebruiksbelang, maar is daaraan nevensgeschikt. Dat i.c. uiteindelijk door het college aan het belang bij realisering van het bouwplan een zwaarder gewicht is toegekend dan aan het belang bij

integrale instandhouding van het monument, maakt niet dat de belangenafweging niet juist dan wel ondeugdelijk is geweest. Verwijzing naar ABRS 06-05-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1468](#), r.o. 4.2.

JnB 2024, 993

ABRS, 09-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4091](#)

college van burgemeester en wethouders van Tynaarlo.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:3 lid 1 onder a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BEELDKWALITEITSPAN. EXCEPTIEVE TOETSING.

Omgevingsvergunning voor het plaatsen van houten damwanden met dekplanken. I.c. wordt overwogen dat de omgevingsvergunning in het kader van de welstand is getoetst aan het gewijzigde beeldkwaliteitsplan. Tegen beleidsregels staat gelet op artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb geen bezwaar en beroep open. Dit staat er echter niet aan in de weg dat de inhoudelijke bezwaren tegen de in het beeldkwaliteitsplan neergelegde beleidsregels kunnen worden getoetst in het kader van een bezwaar of beroep tegen een besluit waaraan de beleidsregels ten grondslag zijn gelegd. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Hierin wordt echter geen reden voor vernietiging van de aangevallen uitspraak gezien. In wat appellant C heeft aangevoerd wordt namelijk, net als de rechtbank, geen aanleiding gezien voor het oordeel dat het gewijzigde beeldkwaliteitsplan onverbindend moet worden verklaard.

JnB 2024, 994

Rechtbank Den Haag, 11-10-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:16311](#)

college van burgemeester en wethouders van Bodegraven-Reeuwijk, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c

WABO. HANDHAVING. GELIJKHEIDSBEGINSEL. Last onder dwangsom omdat op percelen eisers bouwwerken zijn gebouwd zonder omgevingsvergunning. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij ten aanzien van illegaal gebouwde bouwwerken in het plangebied een consistent en doordacht bestuursbeleid voert.

[...] Gelijkheidsbeginsel

[...] 11.6. [...] De rechtbank acht het begrijpelijk dat verweerder, met het oog op een doelmatige inzet van de beschikbare handhavingscapaciteit, voor de handhaving in het plangebied een gefaseerde aanpak volgt. Verweerder heeft echter niet concreet gemaakt wanneer nader wordt gecontroleerd of in voornoemde gevallen daadwerkelijk sprake is van een overtreding en – indien nodig – zal worden overgegaan tot handhaving. Verweerder heeft ook niet toegelicht hoe deze terughoudende aanpak ten aanzien van voornoemde gevallen zich verhoudt tot het door hem gevoerde handhavingsbeleid, dat – blijkens de toelichting van verweerder ter zitting – toch ook inhoudt dat in beginsel handhavend wordt opgetreden zodra een overtreding wordt geconstateerd. Verweerder heeft gelet op het voorgaande niet aannemelijk gemaakt dat hij ten aanzien van illegaal gebouwde bouwwerken in het plangebied een consistent en doordacht bestuursbeleid voert. 11.7. Dit leidt tot de slotsom dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom in de situatie van eisers tot handhavend optreden is besloten, terwijl handhavend optreden in gelijke gevallen achterwege wordt gelaten. [...]

JnB 2024, 995

Rechtbank Limburg, 04-10-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:6925](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Meerssen, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) afdeling 3.4

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 3.9, 3.10

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. RIJKSMONUMENT. UNIFORME OPENBARE VOORBEREIDINGSPROCEDURE. RECHTSZEKERHEID. Omgevingsvergunning voor verbouwen Rijksmonumentale schuur tot acht appartementen. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder ten onrechte niet de uniforme openbare voorbereidingsprocedure heeft toegepast. Echter, uit het oogpunt van een effectieve rechtsbescherming voor alle partijen wordt in dit specifieke geval toch aanleiding gezien om het beroep van eiseres ontvankelijk te achten. Daarbij worden de belangen van partijen doorslaggevend geacht.

[...] 4. De rechtbank stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat verweerder ten onrechte de reguliere voorbereidingsprocedure heeft toegepast. De rechtbank onderschrijft dit. [...]

4.1. Echter, uit het oogpunt van een effectieve rechtsbescherming voor alle partijen ziet de rechtbank in dit specifieke geval toch aanleiding om het beroep van eiseres ontvankelijk te achten. De rechtbank acht daarbij de belangen van partijen doorslaggevend. Partijen, meer in het bijzonder vergunninghouder, zijn na lange tijd gebaat bij duidelijkheid en rechtszekerheid. Een niet-ontvankelijkverklaring van het beroep zou ertoe leiden dat verweerder alsnog de gehele uniforme openbare voorbereidingsprocedure zou moeten doorlopen. Dat zou alle partijen meer tijd en geld kosten, terwijl een andere uitkomst van de besluitvorming niet te verwachten is. In haar overwegingen neemt de rechtbank ook mee dat alle partijen hebben aangegeven er geen problemen mee te hebben als de rechtbank het beroep ontvankelijk acht. Partijen worden door deze gang van zaken niet in hun belangen geschaad. Dat geldt ook voor eiseres, omdat de rechtbank haar bezwaarschrift, dat dus door de rechtbank als beroepschrift wordt aangemerkt, zal behandelen. Ook de belangen van derden zijn niet geschaad. Hoewel volledige zekerheid daarover ontbreekt, acht de rechtbank namelijk aannemelijk dat verweerder de partijen die naar verwachting een zienswijze zouden hebben willen indienen, na de hoorzitting van de commissie allen heeft aangeschreven om desgewenst over het bouwplan te adviseren. Die adviezen, waaronder een verklaring van geen bedenkingen van de gemeenteraad, hebben geleid tot het bestreden besluit. Gelet op de voornoemde omstandigheden in dit specifieke geval ziet de rechtbank daarom aanleiding het beroep ontvankelijk te achten. [...]

JnB 2024, 996

Tussenuitspraak MK Rechtbank Oost-Brabant, 23-07-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:3445](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Oss, het college.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 3°, 2.22 lid 2, 2.27, 3.10

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 1.1.1, 3.1.6

Interim omgevingsverordening Noord-Brabant (IOV)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. LADDER VOOR DUURZAME VERSTEDELIJKING.

Omgevingsvergunning voor een tijdelijke opvanglocatie voor 500 vluchtelingen. I.c. wordt geoordeeld dat het college onvoldoende heeft gemotiveerd dat binnen bestaand stedelijk gebied geen geschikte locatie beschikbaar is waar de opvanglocatie zou kunnen worden gerealiseerd. Het college heeft op dit punt beoordelingsruimte, maar dat neemt niet weg dat in het bestreden besluit, waarvan de ruimtelijke onderbouwing deel uitmaakt, duidelijker gemotiveerd had moeten worden waarom de keuze uiteindelijk is gevallen op de locatie aan de Spitsbergerweg en niet op de onderzochte locaties binnen bestaand stedelijk gebied. **VERGUNNINGVOORSCHRIFTEN.** Aan de omgevingsvergunning kunnen wel voorschriften worden verbonden die zien op het gebruik van de projectlocatie. De i.c. door het college genoemde maatregelen zijn niet geborgd in de omgevingsvergunning, zodat hierop niet kan worden gehandhaafd als deze maatregelen niet zouden worden getroffen. De mogelijkheid tot handhaving wordt wel van belang geacht in het kader van een goed woon- en leefklimaat voor omwonenden. Het bestreden besluit is in zoverre in strijd met artikel 3:2 van de Awb.

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2024, 997

MK Rechtbank Oost-Brabant, 11-10-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:4731](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, het college.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.4, 2.7, 5.4

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. INTREKKING. Afwijzing verzoek om gedeeltelijke intrekking en wijziging natuurvergunning uit 2016. In gevallen waarin door een belangenvereniging wordt verzocht om maatregelen, intrekking of wijziging van een natuurvergunning van een bepaald bedrijf, wordt geen ruimte gezien voor toepassing van de aanschrijvingsbevoegdheid in artikel 2.4, eerste lid, van de Wnb naast een gedeeltelijke intrekking of wijziging van een natuurvergunning op basis van artikel 5.4, eerste of tweede lid, van de Wnb.

De Wnb biedt de mogelijkheid om beperkingen te stellen aan een reeds vergunde activiteit. Het college is i.c. bevoegd om de natuurvergunning te wijzigen, omdat het bedrijf in de aanvraag voor de natuurvergunning uit 2016 geen melding heeft gemaakt van de aanpassingen aan een van de installaties in haar project. Het gaat slecht met het Natura 2000-gebied Brabantse Wal en dat is een gewijzigde omstandigheid. Het college is verplicht hier iets aan te doen. Het is onvoldoende duidelijk of de landelijke en provinciale maatregelenpakketten hierin op tijd een kentering gaan brengen. Passende maatregelen kunnen ook preventief worden genomen en daarom draagt de rechtbank het college op om

voor 28 februari 2025 een nieuw besluit te nemen. De rechtbank gaat ervan uit dat in de tussentijd nieuw provinciaal beleid wordt vastgesteld over de intrekking en wijziging van natuurvergunningen. Dit beleid kan het college bij het nieuwe besluit betrekken. Als geen nieuw intrekkingen- en wijzigingenbeleid wordt vastgesteld, geeft de rechtbank het college de aanwijzing de natuurvergunning uit 2016 zodanig te wijzigen dat een substantieel deel van de latente emissieruimte vanwege de Cogen2 installatie wordt beperkt. Hierbij moet het college de concrete plannen over de ontwikkeling van activiteiten binnen het project van [naam] op korte termijn betrekken.

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) (Provincie moet chemisch bedrijf in Bergen op Zoom maatregelen opleggen) uitgebracht.

JnB 2024, 998

MK Rechtbank Gelderland, 09-10-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:6834](#)

college van Gedeputeerde Staten van de provincie Gelderland.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.3 lid 4

NATUURBESCHERMING. NATUURONTHEFFING. NOODZAAK. BELANGRIJKE SCHADE.

ANDERE BEVREDIGENDE OPLOSSING. GUNSTIGE STAAT VAN INSTANDHOUDING.

UITVOERBAARHEID. Natuurontheffing voor het opzettelijk verstoren en doden van

knobbelzwanen en voor het gebruik van geweren en honden, niet zijnde lange honden.

Schade aan landbouwgewassen. I.c. wordt geoordeeld dat het college zich terecht op het standpunt stelt dat in de ontheffing wel degelijk rekening is gehouden met de kleine zwaan en de wilde zwaan. De verwijzing naar ABRS 06-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3401](#) gaat niet op, omdat in dit geval voorschriften aan de ontheffing zijn verbonden die het risico op afschot van de kleine zwaan aanmerkelijk verkleinen. Bij voorbaat moet het niet onmogelijk worden geacht om de ontheffing uit te oefenen zonder dat hierbij significante gevolgen optreden voor de kleine zwaan en de wilde zwaan. De verwijzing van eiseressen naar het rapport van de StAB maakt dit niet anders. De rechtbank wijst er in dit verband op dat ook de StAB bij zijn conclusie dat sprake kan zijn van verstoring van de kleine zwaan uitgaat van de situatie dat wordt geschoten in gemengde groepen. Die situatie kan zich bij naleving van de voorschriften niet voordoen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2024, 999

MK CRvB, 03-10-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1899](#)

minister van Justitie en Veiligheid.

Algemeen Rijksambtenarenreglement (ARAR) 6 lid 2, aanhef en onder c

Besluit bovenwettelijke uitkeringen bij werkloosheid voor de sector Rijk (BBWR) 1 lid 1 aanhef sub b onder 1e

AMBTENARENRECHT. AANSTELLING IN TIJDELIJKE DIENST. Afwijzing bovenwettelijke uitkering, omdat appelland in tijdelijke dienst werkzaam is geweest en daarom niet voldoet aan het begrip betrokkene als bedoeld in artikel 1, eerste lid, aanhef, sub b, onder 1e, van het BBWR, zijnde de ambtenaar in vaste dienst. Er is sprake van een objectieve rechtvaardiging voor het in het BBWR gemaakte onderscheid in arbeidsvoorwaarden op grond van het al dan niet tijdelijke karakter van de aanstelling. Dit onderscheid levert daarom geen verboden onderscheid op. Bestreden besluit blijft in stand; appelland heeft geen aanspraak op een bovenwettelijke WW-uitkering.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2024, 1000

MK CRvB, 24-09-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1869](#)

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Participatiewet (PW) 15

PARTICIPATIEWET. AFWIJZING BIJZONDERE BIJSTAND KOSTEN VAN VERPLICHT EIGEN RISICO OP GROND VAN DE ZVW. Dat wat appellante heeft aangevoerd leidt niet tot het oordeel dat het college de aanvraag om bijzondere bijstand voor de kosten van het verplicht eigen risico ingevolge de Zvw had moeten toewijzen.

4.1. Vanaf 1 januari 2008 is in de Zvw voor iedere verzekerde van 18 jaar of ouder een verplicht eigen risico opgenomen. [...] De zorgverzekeraar brengt de kosten van het verplicht eigen risico in rekening bij de verzekerde. Tussen partijen is niet in geschil dat artikel 15, eerste lid, van de PW in de weg staat aan het verlenen van bijzondere bijstand voor die kosten.

4.2. Appellante heeft aangevoerd dat het college in haar geval toch bijzondere bijstand had moeten verlenen. Volgens haar heeft de wetgever destijds, bij de afschaffing van de regeling 'Compensatie Eigen Risico', de gemeenten opgeroepen om chronisch zieken en gehandicapten een alternatief te bieden voor de vergoeding van de kosten van het verplicht eigen risico. Appellante wijst in dit kader op een brief van 25 januari 2013 van de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport. [...] Uit deze brief blijkt volgens haar dat de minister de gemeenten weliswaar niet verplicht heeft om voor deze kosten bijzondere bijstand te verlenen, maar wel dat het de bedoeling was dat na de afschaffing van de regeling de chronisch zieken en gehandicapten, de mensen die tot deze doelgroep behoren gericht zouden worden ondersteund wanneer zij door de meerkosten in de problemen zouden komen.

4.3. Deze beroepsgrond slaagt niet, alleen al niet omdat uit de door appellante bedoelde brief niet is af te leiden, zoals zij zelf ook heeft onderkend, dat het college ondersteuning moet bieden in de vorm van bijzondere bijstand voor de kosten van het verplicht eigen risico. Daarbij komt dat appellante niet heeft gesteld en ook niet is gebleken dat zij behoort tot de groep mensen waarop de brief betrekking heeft.

4.4. Uit 4.1 tot en met 4.3 volgt dat wat appellante heeft aangevoerd niet leidt tot het oordeel dat het college de aanvraag om bijzondere bijstand voor de kosten van het verplicht eigen risico ingevolge de Zvw had moeten toewijzen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2024, 1001

MK CRvB, 09-10-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1905](#)

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) 2.1.3 lid 2 aanhef en onder b, 2.3.5 lid 3, 2.3.6 lid 1

Verordening maatschappelijke ondersteuning Groningen 2020 (Verordening) 9 lid 8, aanhef onder d en e

WMO 2015. MAATWERKVOORZIENING. INFORMELE ONDERSTEUNING. Nu de hulpverleners bij wie appellante ondersteuning inkocht onbetwist de ondersteuning niet verleenden in het kader van een hulpverlenend beroep als bedoeld in de Verordening, heeft het college in overeenstemming met artikel 9, achtste lid, aanhef en onder d en e, van de Verordening terecht aan appellante een pgb verstrekt naar het tarief voor informele ondersteuning. Het college heeft met de verstrekte maatwerkvoorzieningen individuele begeleiding van 210 minuten per week en huishoudelijke ondersteuning van 530 minuten per week een passende bijdrage geleverd aan de zelfredzaamheid en participatie van appellante. Aangevallen uitspraken bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Beveiligingswerkzaamheden

JnB 2024, 1002

ABRS, 16-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4140](#)

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus 7

Beleidsregels particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus 2019 3.3

BEVEILIGINGSWERKZAAMHEDEN. TOESTEMMING. Onthouden van toestemming om appellant beveiligingswerkzaamheden te laten verrichten. Appellant wordt niet gevolgd in zijn betoog dat de rechtbank onjuiste toepassing heeft gegeven aan de geldende Beleidsregels. Voor zover aan appellant een bewijsopdracht is gegeven, heeft deze betrekking op toepassing van de hardheidsclausule en is geen sprake van een subjectieve toets in het kader van de beoordeling van de betrouwbaarheid. De uitspraak van 25-06-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2299](#) is in deze zaak nog steeds relevant omdat hierin is geoordeeld dat uit het imperatieve karakter van artikel 7, vierde lid, van de Wpbr volgt dat toepassing van de hardheidsclausule er niet toe mag leiden dat iemand die niet voldoet aan de eisen van betrouwbaarheid, toch te werk gesteld mag worden. Het is vervolgens aan degene die een beroep doet op de hardheidsclausule om omstandigheden aan te voeren op grond waarvan voldoende aannemelijk kan worden geacht dat hij beschikt over de benodigde betrouwbaarheid. Deze rechtspraak is onder andere recent bevestigd in de uitspraak van 27-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4787](#) die gebaseerd is op de huidige versies van de Wpbr en de Beleidsregels. Het betoog van appellant dat in het kader van toepassing van de hardheidsclausule niet meer mag worden gekeken naar de beoordeling van de betrouwbaarheid wordt dan ook niet gevolgd. De kern van de mogelijkheid van het verkorten van de terugkijkt termijn is juist gelegen in de omstandigheden die worden aangevoerd door degene die om toepassing van de hardheidsclausule verzoekt. Die omstandigheden moeten namelijk aannemelijk maken dat wél sprake is van de vereiste betrouwbaarheid.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bibob

JnB 2024, 1003

MK ABRs, 16-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4169](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.20

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 3

BIBOB. WABO. VERKRIJGING BESCHIKKING. STRAFBAAR FEIT. Weigering omgevingsvergunning voor het veranderen, vergroten en gedeeltelijk vernieuwen van een pand. Het is de taak van de aanvrager om het Bibob-formulier op juiste wijze in te vullen. Verwijzing naar ABRs 24-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2021:392](#). I.c. heeft de rechtbank met juistheid overwogen dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat bij het invullen van het Bibob-formulier een strafbaar feit is gepleegd als bedoeld in artikel 3, zesde lid, van de Wet Bibob. De rechtbank heeft ook met juistheid overwogen dat het college heeft

onderbouwd, waarom het weigering op deze grond proportioneel acht. **HERHALING.** Het tijdsverloop sinds de strafbare feiten is een voor de beoordeling relevante omstandigheid. Verwijzing naar ABRs 20-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2016:2024](#). I.c. gaat de structurele overtreding van de fiscale wetgeving waar het college op wijst over de periode 2007 tot en met 2009. Het college heeft niet onderbouwd en evenmin aannemelijk gemaakt dat er, ondanks het tijdsverloop, concrete aanleiding is om te vrezen voor herhaling. Alleen al daarom heeft het college onvoldoende gemotiveerd waarom het is afgeweken van het LBB-advies en artikel 3, eerste lid, onder b, van de Wet Bibob aan de weigering ten grondslag heeft gelegd.

JnB 2024, 1004

Rechtbank Gelderland, 11-10-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:6890](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zutphen.

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 3 lid 1 aanhef en onder b

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.7, 2.20, 2.21

BIBOB. WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BOUWEN. UITWEG. Weigering omgevingsvergunning voor het bouwen van een loods en realiseren van een inrit op een perceel. I.c. wordt geoordeeld dat de weigering van de vergunning voor de uitweg niet in stand kan blijven. Van enig verband tussen de weigeringsgrond in artikel 2.20 van de Wabo, waarin artikel 3 van de Wet Bibob is opgenomen, en de uitweg is niet gebleken in de besluitvorming.

[...] Heeft het college ten onrechte de vergunning voor de uitweg geweigerd?

18. Ten slotte voeren eisers aan dat het college ten onrechte de vergunning voor de uitweg heeft geweigerd zonder daaraan enige inhoudelijke grond ten grondslag te leggen. Eisers hadden bij de weigering van de omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen nog wel een belang bij de verlening van de vergunning voor de uitweg. Zij hebben eerder ook aangegeven dat zij deze vergunning wel wensen te ontvangen ook al zou de vergunning voor het bouwen worden geweigerd.

18.1. De rechtbank is van oordeel dat de weigering van de vergunning voor de uitweg niet in stand kan blijven. Uit artikel 2.20 van de Wabo volgt dat een aanvraag voor een vergunning alleen mag worden geweigerd op grond van artikel 3 van de Wet Bibob als het gaat om een activiteit als bedoeld in artikel 2.1., eerste lid, onder a, b of e, van de Wabo. Daar is geen sprake van, want een uitweg valt onder artikel 2.2., onder e, van de Wabo. Verder is geen sprake van een onlosmakelijke samenhang als bedoeld in artikel 2.7 van de Wabo. Dit heeft het college op zitting ook bevestigd. Dat het college volgens artikel 2.21 van de Wabo bevoegd en niet verplicht is om de vergunning gedeeltelijk te weigeren, betekent niet dat het college van deze bevoegdheid geen gebruik hoeft te maken. Eisers hebben in bezwaar verzocht de vergunning in ieder geval te verlenen voor de uitweg ook al zou de vergunning voor het bouwen worden geweigerd. Er is dus sprake van een verzoek als bedoeld in artikel 2.21 van de Wabo. Verder dient het college, indien hij van deze bevoegdheid geen gebruik wil maken, dit toereikend te motiveren. Daarvan is geen sprake. Er is enkel gesteld dat de uitrit is gevraagd in dezelfde aanvraag omgevingsvergunning als de bouw van de loods. De weigering zou dan niet beperkt zijn tot enkel de bouw van de loods. Deze motivering is niet toereikend. Van enig verband tussen de weigeringsgrond in artikel 2.20 van de Wabo, waarin artikel 3 van de Wet Bibob is opgenomen, en de uitweg is niet gebleken in de besluitvorming. Ook van

enige andere weigeringsgrond in het besluit is niet gebleken. Dit betekent dat het besluit ten aanzien van dit punt onvoldoende is gemotiveerd. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2024, 1005

ABRS, 16-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4175](#)

college van burgemeester en wethouders van Velsen (het college), verweerder.

Huisvestingswet 2014

Huisvestingsverordening Zuid-Kennemerland & IJmond gemeente Velsen 2017 (verordening 2017)

Huisvestingsverordening Zuid-Kennemerland/IJmond, gemeente Velsen 2022

(verordening 2022)

Beleidsregel Woonurgentie (beleidsregel 2017)

Beleidsregel Woonurgentie IJmond, gemeente Velsen 2022 (beleidsregel 2022)

HUISVESTING. URGENTIEVERKLARING. ZOEKPROFIEL. Afwijzing aanvraag urgentieverklaring. Het opnemen van een zoekprofiel bij een urgentieverklaring, waarmee het college waarborgt dat met de urgentieverklaring geen inbreuk wordt gemaakt op een evenwichtige en rechtvaardige woonruimteverdeling, is niet in strijd met de Huisvestingswet 2014. I.c. wordt geoordeeld dat het besluit moet worden vernietigd voor zover het college in het zoekprofiel eengezinswoningen heeft uitgesloten en een maximum huurprijs heeft opgenomen en een maximale mantelzorgafstand van tien kilometer heeft gehanteerd, wegens strijd met artikel 3:4, eerste lid, van de Awb. Aanleiding om zelf in de zaak te voorzien.

[...] Mocht het college een zoekprofiel opnemen bij de urgentieverklaring?

[...] 5.2. Een zoekprofiel is daarnaast niet in strijd met de Huisvestingswet 2014. Gemeenten zijn op grond van deze wet verantwoordelijk voor een evenwichtige en rechtvaardige verdeling van de schaars beschikbare sociale huurwoningen. Hierbij geldt als uitgangspunt dat iedere urgent woningzoekende een woning krijgt toegewezen die aansluit op zijn situatie. De vraag wanneer een woning passend is hangt af van de situatie van de aanvrager. Vast staat dat niet iedere sociale huurwoning passend is voor iedere urgent woningzoekende. Het is tegen deze achtergrond dat het college het beperkt aantal woningen dat beschikbaar komt, toekent aan woningzoekenden die dat type woning het hardste nodig hebben. Dit betekent dat doorgaans de grotere woningen, zoals vierkamerwoningen, worden toegekend aan (grote) gezinnen. Het toekennen van een vierkamerwoning aan een eenpersoonshuishouden betekent dat een gezin (nog) langer moet wachten op passende woonruimte, terwijl voor het eenpersoonshuishouden in beginsel ook andere woonruimte passend is. Toekenning van een vierkamerwoning aan een eenpersoonshuishouden, zoals [appellant] wil, staat haaks op het uitgangspunt van een evenwichtige en rechtvaardige woonruimteverdeling. Het opnemen van een zoekprofiel bij een urgentieverklaring, waarmee het college waarborgt dat met de urgentieverklaring geen inbreuk wordt gemaakt op een evenwichtige en rechtvaardige woonruimteverdeling, is daarom niet in strijd met de Huisvestingswet 2014.

Is het opgenomen zoekprofiel passend?

[...] 11. Gelet op wat de Afdeling hiervoor onder 7.1, 8.2 en 9.1 heeft overwogen, is het beroep van [appellant] gegrond. Het besluit van 15 februari 2024 moet worden vernietigd voor zover het college in het zoekprofiel eengezinswoningen heeft uitgesloten en een maximum huurprijs heeft opgenomen

en een maximale mantelzorgafstand van tien kilometer heeft gehanteerd, wegens strijd met artikel 3:4, eerste lid, van de Awb.

12. Met het oog op de definitieve beslechting van het geschil ziet de Afdeling aanleiding om op grond van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb zelf in de zaak te voorzien door te bepalen dat [appellant] ook in aanmerking komt voor eengezinswoningen, in het zoekprofiel geen maximale huurprijs wordt opgenomen en dat de mantelzorgafstand in beginsel maximaal vijf kilometer bedraagt.

De Afdeling benadrukt dat het wegvallen van de maximum huurprijs niet betekent dat woningcorporaties woningen met een huurprijs boven de € 650,43 ook aan [appellant] moeten toewijzen. Het is aan de woningcorporatie om te bepalen of zij gebruik maakt van de mogelijkheid om af te wijken van passend toewijzen, als [appellant] in aanmerking wil komen voor een woning met een huurprijs boven de € 650,43.

Daarnaast bepaalt de Afdeling dat [appellant] ook in aanmerking moet kunnen komen voor woningen die zich op vijf tot tien kilometer van de woning van de mantelzorgverleners bevinden, als deze woningen aan de overige eisen van het zoekprofiel voldoen. Gelet op de medische problemen van [appellant], het specifieke zoekprofiel en het beperkte aanbod aan sociale huurwoningen, zal het niet gemakkelijk zijn om (spoedig) een passende woning te vinden. Door ook woningen buiten de mantelzorgafstand mee te nemen in het zoekprofiel, beoogt de Afdeling de kans zo groot mogelijk te houden dat [appellant] binnen een redelijke termijn een (voor het overige) passende woning krijgt aangeboden. Op de zitting bij de Afdeling heeft [appellant] zich bereid verklaard om ook woningen buiten de mantelzorgafstand in overweging te nemen, ook al leidt dat tot een zwaardere last voor zijn ouders die de mantelzorg moeten verlenen, als dit kan bijdragen aan een oplossing voor zijn huisvestingsprobleem. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Rechtsbijstand

JnB 2024, 1006

MK ABRS, 16-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4160](#)

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (de raad).

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 34f, 34g lid 1 aanhef en onder b

RECHTSBIJSTAND. TOEVOEGING. DERDE-BELANGHEBBENDE. De beslissing van de raad om de toevoeging met terugwerkende kracht in te trekken, heeft direct invloed op de hoogte van de vergoeding die de rechtsbijstandverlener ontvangt. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank de rechtsbijstandverlener terecht heeft aangemerkt als derde-belanghebbende. Verwijzing naar ABRS 02-05-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1462](#). **INTREKKING.** I.c. heeft de raad in wat appellante heeft aangevoerd terecht geen aanleiding gezien om met toepassing van artikel 34g, eerste lid, van de Wrb af te zien van intrekking van de toevoeging. Appellante heeft het bestaan van zwaarwegende omstandigheden, als bedoeld in die bepaling, niet aannemelijk gemaakt. Hoewel de Afdeling begrip heeft voor de moeilijke situatie waarin appellante na haar echtscheiding verkeerde, is deze situatie niet anders dan die van vele anderen na een echtscheiding. **VORDERING.** Bij zwaarwegende omstandigheden kan de raad afzien van de vordering, bijvoorbeeld bij langdurige betalingsonmacht. Voor een geslaagd beroep op zwaarwegende omstandigheden is vereist dat de rechtszoekende dit beroep

onderbouwt met bewijsstukken. Dat heeft appellante i.c. niet gedaan. De raad kon daarom in beginsel volstaan met een verwijzing naar zijn beleid in de werkinstructie. Er zijn geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de raad had moeten afwijken van dit beleid.

[Naar inhoudsopgave](#)

Nederlanderschap

JnB 2024, 1007

MK ABRs, 16-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4161](#)

de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Rijkswet op het Nederlandschap 9 lid 1 a

Wetboek van Strafrecht 9

NEDERLANDERSCHAP. Door de cryptische verwijzing in de Handleiding RWN in combinatie met het ontbreken van een verwijzing in het model naar de bijkomende straf van ontzegging van de rijbevoegdheid op grond van de WvW is het voor een verzoeker niet te voorzien dat de staatssecretaris een naturalisatieverzoek afwijst bij een veroordeling tot ontzegging van de rijbevoegdheid op grond van de WvW. Als de staatssecretaris een besluit op grond van artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, van de RWN wil baseren op een bijkomende straf zoals de ontzegging van de rijbevoegdheid, moet hij het model en de Handleiding RWN op dit punt aanpassen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Toeslagen

JnB 2024, 1008

MK Rechtbank Overijssel, 10-10-2024, [ECLI:NL:RBOVE:2024:5225](#)

Dienst Toeslagen.

Wet hersteloperatie toeslagen (Wht)

TOESLAGEN. HERHAALD BEROEP. Herhaald beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit. Verwijzing naar uitspraak Rechtbank Rotterdam, 15-07-2024,

[ECLI:NL:RBROT:2024:6560](#). Anders dan de rechtbank Rotterdam in voormelde uitspraak, komt de rechtbank tot de volgende beslistermijnen:

- in geval van een beroep tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op bezwaar acht de rechtbank een termijn van twintig weken na het verweerschrift niet onnodig lang, maar ook niet onrealistisch kort;

- in geval van een herhaald beroep tegen het niet tijdig nemen van dezelfde beslissing op bezwaar acht de rechtbank een termijn van twaalf weken na de dag van verzending van deze uitspraak niet onnodig lang, maar ook niet onrealistisch kort.

In het geval van eiseres betekent dit dat de Dienst Toeslagen een besluit bekend moet maken binnen twaalf weken na de dag van verzending van deze uitspraak. In navolging van de rechtbank Rotterdam wordt aanleiding gezien om hier een dwangsom van € 50,- per dag, met een maximum van € 15.000,-, aan te verbinden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

MVV

JnB 2024, 1009

MK ABRS, 17-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000

MVV. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de vreemdelingen met hun visa en de verklaringen van referent een begin van bewijs hebben geleverd dat zij het gezinsleven niet kunnen uitoefenen in Egypte en het daarom op de weg van de minister lag om hier nader op in te gaan.

2. De minister klaagt in zijn enige grief over het oordeel van de rechtbank dat de vreemdelingen met het overleggen van visa en de verklaringen van referent, een begin van bewijs hebben geleverd dat zij het gezinsleven niet in Egypte kunnen uitoefenen.

2.1. De minister betoogt terecht dat de vreemdelingen met het overleggen van hun verlopen Egyptische visa niet aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen niet mogelijk is om in Egypte een nieuw visum te krijgen. Uit deze visa volgt immers alleen dat zij eerder rechtmatig in Egypte hebben verbleven, maar niet dat zij daar geen nieuw visum of rechtmatig verblijf kunnen krijgen. Ook de verklaringen van referent zijn, samen met de visa, onvoldoende voor het aannemen van een begin van bewijs. De minister voert terecht aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat referent zijn stelling dat de Egyptische autoriteiten bij afwijzing van een visumaanvraag geen documenten verstrekken, niet heeft gestaafd. Verder heeft referent niet gestaafd dat zijn eigen visum is verlopen nadat hij meerderjarig is geworden en zijn visum niet verlengd kon worden. Ten slotte heeft hij ook niet gestaafd dat de visa van de vreemdelingen niet meer verlengd konden worden.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de vreemdelingen met hun visa en de verklaringen van referent een begin van bewijs hebben geleverd dat zij het gezinsleven niet kunnen uitoefenen in Egypte en het daarom op de weg van de minister lag om hier nader op in te gaan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2024, 1010

HvJEU (Grote kamer), 04-10-2024, [ECLI:EU:C:2024:841](#)

CV.

Richtlijn 2013/32/EU 37, 46 lid 3

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 47

PROCEDURERICHTLIJN. AANWIJZING VAN EEN DERDE LAND ALS VEILIG LAND VAN HERKOMST. De autoriteiten van de lidstaten moeten beoordelen of de voorwaarden waaronder het recht om af te wijken van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM wordt uitgeoefend tot gevolg kunnen hebben dat de aanwijzing als veilig herkomstland ter discussie komt te staan. Daarnaast is het Hof van oordeel dat het Unierecht zich ertegen verzet dat een lidstaat een derde land slechts voor een deel van zijn grondgebied als veilig herkomstland aanwijst. Bovendien moet de nationale rechter die de rechtmatigheid van een besluit op het gebied van internationale bescherming moet toetsen, bij de door hem te verrichten volledige beoordeling ambtshalve een schending van de Unierechtelijke voorschriften voor het aanwijzen van veilige herkomstlanden aan de orde stellen.

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2024, 1011

HvJEU (Eerste kamer), 04-10-2024, [ECLI:EU:C:2024:868](#)

Bouskoura.

Richtlijn 2008/115/EG 15 lid 2 lid 4

Richtlijn 2013/33/EU 9 lid 3

Verordening (EU) nr. 604/2013 28 lid 4

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 6, 47

TERUGKEERRICHTLIJN. Artikel 15, leden 2 en 4, van richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn], artikel 9, lid 3, van richtlijn 2013/33/EU [Opvangrichtlijn] en artikel 28, lid 4, van verordening (EU) nr. 604/2013 [Dublinverordening], gelezen in het licht van de artikelen 6 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een nationale regeling die de bevoegde rechterlijke autoriteit niet verplicht om te gelasten dat een derdelander die in bewaring is gesteld op grond van een krachtens richtlijn 2008/115 opgelegde maatregel, in vrijheid wordt gesteld omdat die persoon, wiens bewaring aanvankelijk was gelast krachtens een op grondslag van de Dublin III-verordening opgelegde maatregel, niet onmiddellijk is vrijgelaten nadat was vastgesteld dat die aanvankelijke maatregel onrechtmatig was geworden.

Zie voor de prejudiciële vragen Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 04-06-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:8499](#).

JnB 2024, 1012

HvJEU (Derde kamer), 17-10-2024, [ECLI:EU:C:2024:892](#)

Ararat.

Richtlijn 2008/115/EG 5, 13

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 19 lid 2, 47

TERUGKEERRICHTLIJN. Verplichting voor de nationale rechter om bij de uitvoering van een terugkeerbesluit ambtshalve schending van het beginsel van non-refoulement vast te stellen.

Het Hof (Derde kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn], gelezen in samenhang met artikel 19, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat

het de administratieve autoriteit die een aanvraag voor een verblijfsvergunning waarin het nationale recht voorziet afwijst en bijgevolg vaststelt dat de betrokken derdelander illegaal op het grondgebied van de betrokken lidstaat verblijft, verplicht om zich ervan te vergewissen dat het beginsel van non-refoulement in acht is genomen, door het terugkeerbesluit dat eerder in het kader van een procedure voor internationale bescherming tegen die derdelander is vastgesteld en waarvan de opschorting na die afwijzing is beëindigd, opnieuw te onderzoeken in het licht van dat beginsel.

2) Artikel 13, leden 1 en 2, van richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met artikel 5 van deze richtlijn en met artikel 19, lid 2, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten, moet aldus worden uitgelegd dat

het een nationale rechter die wordt aangezocht om de rechtmatigheid te toetsen van een handeling waarbij de bevoegde nationale autoriteit een aanvraag voor een verblijfsvergunning waarin het nationale recht voorziet heeft afgewezen en daarmee de opschorting van de uitvoering van een eerder in het kader van een internationale beschermingsprocedure genomen terugkeerbesluit heeft beëindigd, verplicht om ambtshalve een eventuele schending van het beginsel van non-refoulement vast te stellen die voortvloeit uit de uitvoering van dit besluit, op basis van de hem ter kennis gebrachte elementen van het dossier, zoals aangevuld of toegelicht na een procedure op tegenspraak.

Zie voor de prejudiciële vragen Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 13-03-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:3154](#).

JnB 2024, 1013

HvJEU (Derde kamer), 04-10-2024, [ECLI:EU:C:2024:828](#)

AH en FN tegen Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl.

Richtlijn 2011/95/EU 4 lid 3, 9 lid 1 b

KWALIFICATIERICHTLIJN. Discriminerende maatregelen van het regime van de Taliban ten aanzien van vrouwen vallen onder het begrip „daad van vervolging”. Bij de individuele beoordeling van de asielaanvraag van een vrouw met de Afghaanse nationaliteit is de lidstaat niet verplicht om met andere elementen rekening te houden dan haar geslacht en nationaliteit.

Het Hof (Derde kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 9, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn] moet aldus worden uitgelegd dat

een samenstel van discriminerende maatregelen ten aanzien van vrouwen die door een „actor van vervolging” in de zin van artikel 6 van deze richtlijn zijn vastgesteld of worden getolereerd en die met

name bestaan in het hun ontnemen van elke juridische bescherming tegen gendergerelateerd geweld, huiselijk geweld en een gedwongen huwelijk, het hen verplichten om hun lichaam volledig te bedekken en hun gelaat te verhullen, het beperken van hun toegang tot gezondheidszorg en van de vrijheid om te gaan en staan waar ze willen, het hun verbieden om een beroepsactiviteit uit te oefenen of het beperken van de uitoefening daarvan, het hun de toegang tot onderwijs en sport te verbieden en hen uit te sluiten van het politieke leven, onder het begrip „daad van vervolging” vallen wanneer deze maatregelen, door hun cumulatieve effect, afbreuk doen aan de eerbiediging van de menselijke waardigheid, zoals gewaarborgd door artikel 1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2) Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2011/95 moet aldus worden uitgelegd dat

het aan de bevoegde nationale autoriteit, rekening houdend met de omstandigheden in het land van herkomst van een vrouw op het moment dat haar verzoek om internationale bescherming wordt beoordeeld, niet de verplichting oplegt om, bij haar beoordeling of de discriminerende maatregelen waaraan deze vrouw in dat land van herkomst is blootgesteld of kan worden blootgesteld daden van vervolging vormen in de zin van artikel 9, lid 1, van deze richtlijn, in het kader van de individuele beoordeling van dat verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 2, onder h), van die richtlijn ook andere elementen dan haar geslacht en haar nationaliteit in aanmerking te nemen die kenmerkend zijn voor haar persoonlijke situatie.

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2024, 1014

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 11-10-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:16568](#)
minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59a lid 1, 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Einduitspraak na beantwoording prejudiciële vragen. De rechtbank interpreteert de verklaring voor recht in het arrest Bouskoura [[ECLI:EU:C:2024:868](#)] aldus, dat de nationale rechtspraak die ook wel “de schottentheorie” wordt genoemd, niet onverenigbaar is met het Unierecht zodat de rechtbank zich niet nogmaals tot het Hof zal wenden. De rechtbank overweegt hierbij aanstonds dat het buitengewoon wenselijk is dat de “48 uren-jurisprudentie”, die overigens bestaat uit een termijn van “twee kalenderdagen” in plaats van 48 klokuren, spoedig wordt neergelegd in een wettelijke regeling. De rechtbank overweegt dat de wetenschap die verweerder nu heeft van de beperkte verplichting voor de rechter om de vreemdeling in vrijheid te stellen in samenhang met de omstandigheid dat de vreemdeling weliswaar het moment van indiening van het beroep, maar niet het moment waarop de rechterlijke controle plaatsvindt kan bepalen, meebrengt dat de rechtbank bij het door verweerder in bewaring houden van een vreemdeling nadat de grondslag aan die specifieke maatregel is komen te ontvallen, nauwgezet zal nagaan of sprake is van enige kwade trouw en/of misleiding.

[Naar inhoudsopgave](#)